

Viața Sfântului Ierarh Dionisie, Episcopul Cetății Albe-Ismail

Sfântul Dionisie Erhan s-a născut în anul 1868 în satul Bardar, la 15 km de Chișinău, din părinți evlavioși – Vasile și Andriana, primind din botez numele Dimitrie.

La vârsta de 15 ani, simțind dorul de Dumnezeu și dorința de a îmbrăca haina monahală, tânărul Dimitrie a intrat în obștea Mănăstirii Suruceni.

De la început, fratele Dimitrie s-a arătat râvnitor față de cele sfinte și dornic de cunoaștere, sârguindu-se să își formeze o cultură teologică prin lecturarea Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, care i-au fost călăuză în viață și sprijin în momentele de răscruce din viața personală și istoria neamului.

A parcurs toate etapele vieții monahale devenind, pe rând, rasofoar în anul 1890, monah în anul 1899, primind numele Dionisie, ierodiacon în anul 1900 și ieromonah în anul 1904.

Remarcându-se prin viața sa duhovnicească, prin blândețe, dar și fermitate și demnitate în apărarea neamului și a credinței, prin cultura pe care a dobândit-o ca autodidact și prin aprecierea credincioșilor, în anul 1908 a fost ales stareț al mănăstirii Suruceni.

Sf. Dionisie, icoană și sfinte moaște (foto)

Sfântul Dionisie a avut un rol important pentru înfăptuirea idealului de unitate națională în perioada premergătoare momentului istoric de la 27 martie 1918. Bună parte dintre membrii Sfatului Țării îl aveau ca povățuitor și duhovnic.

În luna mai a anului 1918 a fost ridicat la treapta de arhimandrit, iar în data de 22 iulie 1918 a fost ales Arhiepiscop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Hotinului, cu titulatura „al Ismailului”, fiind hirotonit în Catedrala Mitropolitană din Iași. Ulterior, în 1934, a devenit Episcop al Cetății Albe și Ismailului, unde a păstorit timp de șase ani.

În această perioadă, preocupat de împlinirea datoriilor de păstor, a contribuit la restaurarea și zidirea de biserici, la intensificarea vieții duhovnicești prin înființarea de instituții pentru formarea clerului, a sprijinit înființarea de azile și orfeline și a lucrat cu multă râvnă la înnoirea duhovnicească din sudul Basarabiei.

După pactul Ribbentrop-Molotov și cedarea Basarabiei, s-a refugiat în țară, fiind locuitor al Episcopiei Argeșului în perioada 1940-1941. La 1 septembrie 1941 s-a pensionat și s-a reîntors în Basarabia, la mănăstirea sa de metanie, trecând la Domnul,

în data de 17 septembrie 1943, la Spitalul central din Chișinău. A fost înmormântat într-o criptă de lângă biserica Mănăstirii Suruceni, de care era legat sufletește.

Trupul Episcopului Dionisie Erhan a fost găsit neputrezit în timpul unor lucrări de consolidare efectuate la Mănăstirea Suruceni, în data de 10 iulie 2018.

La propunerea Sinodului Mitropoliei Basarabiei, ca urmare a demersurilor Episcopiei Basarabiei de Sud, Sfântul Dionisie Erhan a fost înscris în calendarul Bisericii Ortodoxe Române în ședința Sfântului Sinod din 25 octombrie 2018. Au fost avute în vedere: ortodoxia credinței, activitatea deosebită desfășurată de episcopul Dionisie Erhan ca stareț al Mănăstirii Suruceni, dar mai ales ca episcop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și, mai apoi, ca episcop de Ismail și Cetatea Albă.

(Viețile Sfinților)